

Det finns inga genvägar till löfteslandet, alla har vi en ökenvandring att göra - Pass 4

Spara som PDF

Pass 4

Innehåll

- Mose och vatten ur klippan
- Främmande eld
- Religionssynkretism
- En "pånyttfödd" generation
- "Den sista omskärelsen"
- Sju dagar och en åttonde dag

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Mose och vatten ur klippan

Orsaken till att Mose inte fick komma in i löfteslandet utan istället dog på tröskeln till landet som han haft som mål i över 40 år, det var på grund av olydnad gentemot Guds tilltal, orsakat av ett slags andligt högmod. Även här får vi en bild på att detta kan vara något som måste dö i våra liv, innan vi är klara för vårt intåg i löfteslandet. Vi skall hoppa tillbaka lite i berättelsen.

Strax efter vandringen genom Röda havet så började folket lida brist på vatten, och så klagade de på Mose. Gud sa till Mose att slå med sin stav på en klippa

– som sedan fick namnet Meriba. Och då kom det vatten ur klippan som släckte folkets törst. Det räckte så klart även till all deras boskap. (2 Mos 17:1-7).

Sedan kommer vi in i berättelsen många år senare. Folket är nu nära att inta löfteslandet, men så blir de utan vatten igen. Och vad gör de då? Jo, de klagar så klart mot Mose. Och nu befinner de sig återigen vid en klippa, precis som för 40 år sedan (om det var samma klippa som första gången är inte helt klart, troligen inte, den första fanns i öknen Sin, och denna klippa fanns i öknen Zin). Så vad händer då denna gång?

4 Mos 20:7-12: "Och Herren talade till Mose. Han sade: 'Tag staven, och kalla samman menigheten, du och din bror Aron, och **tala till klippan** inför deras ögon, och den skall ge vatten. Så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och ger menigheten och dess boskap att dricka.' Då tog Mose staven som låg inför Herrens ansikte, så som han hade befallt honom. Och Mose och Aron kallade samman församlingen framför klippan, och han sade till dem: 'Lyssna, ni upproriska! Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?' Sedan lyfte Mose upp sin hand och **slog med sin stav två gånger på klippan**, och mycket vatten kom ut, så att menighet och boskap fick dricka. Men Herren sade till Mose och Aron: '**Eftersom ni inte litade på mig och inte höll mig helig inför Israels barns ögon**, därför skall ni inte få föra denna församling in i det land som jag har givit dem.' "

Efter 40 års vandring, under Guds fantastiska ledning, med erfarenhet av många stora under och enorma upplevelser, så tyckte väl Mose att han nu kunde det här ganska bra. Så när Gud sa att han skulle *tala* till klippan, då lyssnade han inte utan han gjorde istället på det sätt som han visste att det funkade på.

Erfarenheterna hade liksom gjort honom andligt lomhörd. Jag tycker man även kan säga att Mose nu hade blivit *religiös* istället för att *lyssna i tro*. Så han gjorde som förra gången och slog på klippan med sin stav. Vatten kom visserligen, men denna gång skedde det inte enligt Guds vilja.

Här ser vi hur farligt det kan vara med andliga erfarenheter och kunskaper som man samlar på sig; Bibeln varnar ofta för det här. Det handlar i grund och botten om Kunskapens träd och vår dragning dit, vilket är ett grundproblem för människan, och även många gånger även för oss kristna.

I den här berättelsen om Mose och klippan kan vi se att de kunskaper och erfarenheter som Mose hade samlat på sig under sin långa vandring med Gud inte betydde någonting när han kom till den här klippan. Alla erfarenheter hade istället byggt upp en slags självsäkerhet som visade sig stå i vägen för Guds vilja, och detta kostade honom inträdesbiljetten till löfteslandet. Detta säger oss alltså att sådant högmod måste bli kvar i öknen.

En annan sak vi skall se med denna berättelse är att klippan står för Jesus. Paulus avslöjade detta för oss:

1 Kor 10:4: "De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus."

Första gången folket ropade efter vatten så skulle Mose alltså **slå** på klippan. Det är en profetisk bild för hur Jesus misshandlades före korsfästelsen. I Jes 53:5 står just detta att Jesus blev "*slagen för våra synder*". Jesu lidande för våra synder förutsades alltså av både Mose och Jesaja. När Jesus sedan dök upp och blev fängslad, då var det folket i Stora rådet som slog honom med knytnävarna i ansiktet när de förhörde honom (Matt 26:67).

Precis som Mose EN gång skulle slå på klippan, så är Jesu korsfästelse giltig för alla synder, både gamla, nya, och framtida; det behövs inga fler offer efter hans korsfästelse.

Heb 7:27: "Han måste inte bära fram offer varje dag som de andra överstepräster, först för sina egna synder och sedan för folkets. Det gjorde han **en gång för alla** när han offrade sig själv."

I Katolska kyrkan menar man att man utför ett **nytt** Jesu blodiga offer på korset varje gång nattvarden görs i ordning av prästen. Men Jesu korsdöd gäller som sagt **en gång för alla**, och det öppnade vägen för oss så att vi idag kan *tala* direkt till klippan, Jesus, utan omvägar, utan offer, och utan en präst som medlare. Jesus är vår överstepräst och medlare. Nu är vägen öppen och vi får lov att *tala* direkt till "klippan". Och precis som judarna fick livgivande vatten ur klippan i öknen, så får vi levande vatten av Jesus under vår vandring (Joh 4:10).

Herren kallas på flera ställen i Bibeln för just "klippan", detta för att han kan vara vår fasta klippa i tillvaron. Bygger vi vårt liv på honom så står vi fasta även när

stormarna blåser in. Kung David prisade ofta sin "frälsnings klippa". Detta bibelord kanske du känner igen från en sång av Bengt Johansson:

Ps 62:6-7: "Bara hos Gud har du din ro, min själ, från honom kommer mitt hopp. Bara han är min klippa och min frälsning, min borg. Jag ska inte vackla."

Om vi vill bygga vårt liv på Jesus, då går han med oss under vår vandring här på jorden. Då får vi också kasta alla våra bekymmer på honom:

1 Petr 5:6-7: "Ödmjuka er därför under Guds mäktiga hand, så ska han upphöja er när tiden är inne. Och kasta alla era bekymmer på honom, för han har omsorg om er."

Det här är ett fantastiskt löfte! Dock betyder det inte att livet blir fritt från bekymmer. Men helt klart är det så att Herren hjälper oss igenom alla motgångar om vi trofast håller oss till klippan, Jesus.

Främmande eld

I Tredje Mosebokens kapitel tre kan vi läsa om när Mose bror Aron gör i ordning sitt första offer till Gud. Och det avslutas så här:

3 Mos 9:22-24: "Och Aron lyfte upp sina händer över folket och välsignade dem. Därefter steg han ner, sedan han hade offrat syndoffret, brännoffret och gemenskapsoffret. Och Mose och Aron gick in i uppenbarelsetältet. Sedan gick de ut igen och välsignade folket. Då visade sig Herrens härlighet för allt folket. Eld gick ut från Herren och förtärde brännoffret och fettstyckena på altaret. **När allt folket såg det, jublade de** och föll ner på sina ansikten."

Då jublade allt folket! Det blev alltså succé när Aron gjorde sitt första offer till Gud. Och då ville två av Arons söner inte vara sämre än sin far, så de tog saken i egna händer. Vi läser vad som hände i början av kapitel 10:

3 Mos 10:1-2: Men Arons söner Nadab och Abihu tog var sitt fyrfat och lade eld i dem, strödde på rökelse och bar fram **främmande eld** inför Herrens ansikte, något som han inte hade befallt dem. Då gick eld ut från Herren och förtärde dem, och de dog inför Herren.”

När jag läser detta så tänker jag på Paulus ord till korintierna:

2 Kor 11:3-4: ”Men jag är rädd för att liksom ormen med sin list bedrog Eva, så skall också era sinnen fördärvas och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus. Ty om någon kommer till er och predikar en annan Jesus än den vi har predikat, eller om ni tar emot en **främmande ande** eller ett främmande evangelium som ni tidigare inte tagit emot, då fördrar ni det bara alltför väl.” *SFB 1998*

Under vår vandring som kristna kommer vi att stöta på det som Paulus varnade för: en **annan** Jesus, en **främmande** ande, och ett **främmande** evangelium. En främmande ande är ju just **främmande eld**. Det Paulus varnade för handlar om villoläror. Gud tillåter att villoläror kommer i vår väg för att pröva vår kärlek till Sanningen. Här behövs både kärlek till sanningen och vishet – något som vi kan be om och få ta emot:

2 Tess 2:9-10: ”Den laglöses ankomst är ett verk av Satan som kommer med stor kraft och med lögnens tecken och under. Med ondskans alla konster bedrar han dem som går förlorade, eftersom de inte **tog emot kärleken till sanningen** så att de kunde bli frälsta.”

Jakob 1:5: ”Om någon av er brister i vishet ska han **be till Gud**, som ger åt alla villigt och utan att kritisera, och han ska få.”

Vi kan alltså be om både kärlek till Sanningen och om vishet, vilket vi alla bör göra så klart.

Ser vi tillbaka på händelsen i öknen med Arons söner så är den en stark varning till alla de falska förkunnare som kommer med främmande eld, alltså villoläror och en oren andlighet. Jesus gav en liknande varning:

Mark 9:42: "Den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli kastad i havet."

Religionssynkretism

Redan ute i öknen varnade Gud judarna och förbjöd dem att gifta sig med de människorna som bodde i löfteslandet. Det står att det var amoréer, hetiter, perisséer, kananéer, hivéer och jebusiter. Gud visste att om judarna beblandade sig med dessa folk så skulle de förföras till att börja utöva deras religiösa riter och dyrka deras gudar.

2 Mos 23:31-33: "Jag ska låta ditt lands gränser gå från Röda havet till filistéernas hav och från öknen till floden, för jag ska ge landets invånare i er hand och du ska driva bort dem från dig. Du ska inte sluta förbund med dem eller deras gudar. De ska inte bo kvar i ditt land. Annars kan de få dig att synda mot mig. Om du tjänar deras gudar blir det en snara för dig."

2 Mos 34:12-16: "Ta dig till vara för att sluta förbund med invånarna i det land dit du kommer, så att de inte blir till en snara för dig. I stället ska ni bryta ner deras altaren, krossa deras stoder och hugga ner deras asherapålar. Du ska inte tillbe någon annan gud, för Herren heter Nitisk, en nitisk Gud är han. Du ska inte sluta något förbund med invånarna i landet, eftersom de trolöst håller sig till sina gudar och offerar åt dem. När de då inbjuder dig kommer du att äta av deras offer. Du kommer också att ta deras döttrar till hustrur åt dina söner, och när då deras

döttrar trolöst håller sig till sina gudar kommer de också att förleda dina söner att trolöst hålla sig till dem.”

Gud varnade alltseligionen. örsamling med att åka på retreat, ja, då kommer snart intresset för mystik och den katolska religionen utöva deras rå judarna för att beblanda sig med de andra folkslagen i landet som de skulle inta. Detta var egentligen en varning för religionsblandning, religionssynkretism. Men tyvärr lyssnade inte judarna till denna varning, och därför började de ganska snart ägna sig åt hedniska riter och att tillbe de andra folkens gudar.

I bibelorden vi läste här ser jag en varning till oss kristna, en varning för att ge oss in i en ekumenik som ligger utanför sann, bibelförankrad, kristen tro. Men när jag ser mig runt omkring i kristenheten idag så ser jag tyvärr paralleller till vad som hände med judarna när de inte lyssnade till Guds förbud mot religionssynkretism. Kristen ekumenik kan innebära att man börjar ta efter de andra folken.

Börjar t.ex. en församling t.ex. att åka på retreat, ja, då ökar strax intresset för mystik och för den katolska religionen, eller det ortodoxa. Går man sedan vidare in i mystiken, då kan intresse för t.ex. buddism och New age infinna sig så småningom. Så är man inte trofast mot Herren, och inte låter tron vara fast förankrad i hela Bibeln, då är det stor risk att man öppnar sig för en osund ekumenik och religionssynkretism – precis så som judarna gjorde ganska snart efter att de hade intagit landet.

tion

Varför tog då vandringen 40 år? Det tar ju inte alls

så lång tid att gå från Röda havet till löfteslandet, även om stor en mycket mängd människor skall göra det. Den främsta orsaken till det var att judarna inte ville inta löfteslandet efter att de hade varit där och spejat. De blev livrädda för de högväxta människorna som levde där ("Anaks barn"). Så trots att Gud hade lovat dem detta land, så ville de inte lita på Gud.

Så orsaken till att det tog 40 år var att alla de bland folket som hade varit trolösa mot Gud skulle dö där ute i öknen. Gud ville ha ett heligt (avskilt), rent och trofast folk som skulle få ärva löfteslandet. Alla vuxna, förutom Josua och Kaleb, dog i öknen. Men de som var barn vid uttåget ur Egypten, och de som föddes under ökenvandringen, var de som fick inta löfteslandet tillsammans med Josua och Kaleb.

Kanske vi kan jämföra alla dessa barn med den pånyttfödelse som vi får av Gud när vi kommit till tro, det är då som vi får räknas som Guds barn. Men vi måste omvända oss för att bli som barn inför Gud. Jesus sa just detta:

Matt 18:3: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och **blir som barn**, kommer ni inte in i himmelriket [löfteslandet]."

Vi behöver bli som barnen där i öknen med andra ord.

Jesus sa en intressant sak om pånyttfödelsen när han pratade med den skriftlärde Nikodemus. Han sa att man måste bli född på nytt för att få se Guds rike (Joh 3:3). Jesus kan då ha syftat på att få komma in i och se "löfteslandet", alltså det eviga livet. Men han kan också ha syftat på att man inte kan se och förstå Guds gärningar i världen under vår tid om man inte blivit född på nytt. Jesus menade antagligen båda dessa saker. Men Nikodemus förstod inte vad han menade, och undrade hur en människa kan komma in i livmodern igen för att sedan kunna bli född på nytt. Jesus gav då detta lite vaga svar:

Joh 3:10: "Du är Israels lärare och vet inte det."

Jag tror Jesus kan ha tänkt på folkets dop i Röda havet och ökenvandringen när han svarade så här. Livet blev ju ett helt nytt liv på andra sidan Röda havet; folket blev som födda på nytt. Och sedan var det ju så att folket liksom byttes ut i öknen mot de barn som föddes där. Barn föddes, och med tiden dog alla äldre. Så Jesus kan ha menat att Nikodemus skulle ha kunnat koppla dessa händelser till hur ett liv som en sann troende skall fungera. Så kanske vi kan tolka det som hände med folket i öknen som bilder för att vi inte blir pånyttfödda som kristna bara vid ett enda tillfälle, utan att det är en pågående process under hela vår ökenvandring.

Jag har pratat om helgelsen, och den innebär ju faktiskt en slags pånyttfödelse varje gång en synd och ett begär får dö, för då kommer något nytt istället. Många

gångar har man i kristenheten trott att en pånyttfödd kristen skall vara syndfri med en gång, men det stämmer alltså varken med verkligheten eller med berättelsen om det judiska folkets ökenvandring. Den sista förvandlingen kommer på slutet. Det skall vi titta på nu, och då hamnar vi lite i Josuas bok i GT.

n”

Vi blir alltså aldrig perfekta och rättfärdiga i denna

tidsålder, och därför återstår det en ”sista omskärelse” i samband med att Jesus kommer tillbaka och samlar in oss. Vi skall läsa en bit i Josua som handlar om när judarna till slut fick gå in i löfteslandet. Vi kommer in i berättelsen när de precis har gått över floden Jordan och klivit upp på torra land. Och här skall vi komma ihåg att floden Jordan ofta står som en bild för den stund då vi kristna lämnar jordelivet och går in i det eviga livet. Här är då några verser från Josua som ger oss bilden av vad som hände på andra sidan Jordan:

Jos 4:19: ”Det var på tionde dagen i första månaden som folket steg upp ur Jordan”

Jos 5:2, 6-7: ”Vid den tiden sade Herren till Josua: ’Gör dig flintknivar och omskär Israels barn’... Israels barn hade vandrat i öknen i fyrtio år tills hela folket, alla stridsdugliga män som dragit ut ur Egypten, **var döda eftersom de inte hade lyssnat till Herrens röst**. Därför svor Herren att han inte skulle låta dem se det land som han med ed hade lovat deras fäder att ge oss, ett land som flödar av mjölk och honung. Men deras söner, som han lät komma i deras ställe, dem omskar nu Josua. **De var nämligen oomskurna**, eftersom de inte hade blivit omskurna under vandringen.”

Här ser vi hur de som hade varit trolösa mot Gud hade dött i öknen. En parallell till detta finns alltså i vårt kristna liv, när det som vi bär på och som står emot Gud måste dö under vår ”ökenvandring”. Vi själva behöver inte dö på grund av

detta, men vårt "kött", vår syndanatur, skall korsfästas och dö. Trots det blir vi ändå inte helt fria från "köttet", det återstår en omskärelse för oss också. Paulus skrev om detta på sitt sätt:

1 Kor 15:51-52: "Se, jag säger er en hemlighet: Vi ska inte alla insomna, men **vi ska alla förvandlas**, i ett nu, på ett ögonblick, vid den **sista** basunens ljud."

När ljuder då den sista basunen? Jo det är när Jesus kommer tillbaka.

Matt 24:31: "Med starkt basunljud ska han sända ut sina änglar, och de ska samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra."

Och när vi då får möta Jesus, så skall vi bli **lika honom**, vi blir inte som gudar, men vi blir lika honom när det gäller en evighetskropp, och moral och karaktär:

1 Joh 3:2: "Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbarat vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras **ska vi bli lika honom**, för då får vi se honom sådan han är."

Så den dag när vi får möta Jesus tas **hela** vår syndiga natur bort. Det är den bild Gud ger oss när han talade till Josua efter att de hade omskurit alla män på Jordans västra strand. Gud kallade detta för att "lyfta av Egyptens vanära":

Jos 5:9: "Och Herren sade till Josua: 'I dag har jag lyft av er **Egyptens vanära**.' "

Så misströsta inte när du ser att du har tankar och beteende kvar i livet som du kanske kämpar med, som inte är i linje med en sund kristen livsstil, och som du inte kan bli kvitt. Gud tar hand om det – om du vill det.

Det är denna förvandling av vår natur som jag kallar "den sista omskärelsen" och som alltså kommer att ske när vi "går över floden Jordan" och får möta Jesus. Det blir också den sista pånyttfödelsen, för efter detta är vår ökenvandring slut och det behövs då ingen mer helgelse. Kan vi ana att det kommer att kännas

underbart?

Ja, absolut!

Sju dagar och en åttonde dag

I Bibeln står det ofta om att något skulle ske under **sju dagar** och ibland att det var något alldeles särskilt med den **åttonde dagen**. En del av dessa berättelser kan mycket väl vara profetiska bilder av den yttersta tiden och dagen för vår sista omskärelse. Här är några exempel, och två är då från ökenvandringen:

Omskärelsen

I judarnas sed att omskära varje gossebarn på den **åttonde** dagen så finns också en stark förebild till Herrens dag då Jesus kommer tillbaka och "omskär" oss. Det blir den "sista omskärelsen", den förvandling som jag nämnde tidigare.

En vanlig tolkning när det gäller den yttersta tiden och den kommande Antikrist, är att han skall regera i sju år. Sedan kommer Jesus tillbaka och vi blir då uppräckta till honom på den dag som i Bibeln ofta kallas för "Herrens dag". Ser vi Antikrists sju år som sju dagar, så kommer alltså Jesus på den åttonde dagen. Och det är då på den åttonde dagen som vi bli förvandlade, eller omskurna, precis som gossebarnen blev det på den **åttonde** dagen.

Syndafloden

I Första Moseboken 7:1-4 beskrivs hur Gud **sju** dagar före floden sa till Noa att gå in i arken. Och i vers 10 står det sedan: "*Och efter de sju dagarna kom flodens vatten över jorden.*" I början av **den åttonde dagen** kom alltså floden som en straffdom över världen och Noas ark lyftes uppåt av vattnet som steg. På så sätt räddades alla i arken undan straffdomen.

Det här kan vi mycket väl se som en profetisk bild av Jesu återkomst som sker efter Antikrists **sju** år som härskare på jorden. Jesus – som är vår frälsningsark – kommer då i början av det **åttonde** året, eller om vi vill på den åttonde dagen, och alla sanna troende lyfts då upp till honom i höjden, undan den vredesdom som Gud då låter gå fram över Antikrist och hans rike. De sju dagar som Noa satt instängd i arken med alla andra och väntade på att vattnet skulle bryta fram, kan ses som en bild av de sju år som alla sanna troende kan behöva leva lite vid sidan av det etablerade samhället under Antikrists sju regeringsår.

Det osyrade brödets högtid

Även det osyrade brödets högtid kan ge oss denna profetiska bild. I **sju dagar** skulle folket äta osyrat bröd (2 Mos 12:15-20). Och under sju år kommer alla sanna troende, i den yttersta tiden, behöva leva vid sidan av det antikristliga samhället, helt utan att blanda in något av det världsliga, köttsliga och syndiga som Antikrist kommer att erbjuda alla. Det motsvaras då av syrat/jäst bröd – som i Bibeln även kallas för "betryckets bröd" – det är intressant!

Lövhyddohögtiden

I **sju** dagar skulle judarna under lövhyddohögtiden bo utanför den vanliga bostaden i hyddor byggda av kvistar från både vilda och planterade olivträd. Dessa kvistar kan nog symbolisera både kristna och judar. Dessa **sju** dagar i hyddor kanske vi också kan se som en bild av de **sju** år alla sanna troende då måste leva vid sidan av det etablerade samhället under Antikrists **sju** regeringsår. Men den **åttonde** dagen under lövhyddohögtiden skulle vara en dag med fest. Det kan vara en bild för den fest det blir för oss att få möta Jesus vid hans återkomst. Vi läser från Nehemja i GT:

Neh 8:13-18: "Följande dag samlades huvudmännen för hela folkets familjer, med prästerna och leviterna, hos Esra, den skriftlärde, för att närmare studera lagens ord. De fann skrivet i lagen att Herren genom Mose hade befallt att Israels barn skulle bo i lövhyddor under högtiden i sjunde månaden, och att man skulle kungöra och låta utropa i alla deras städer och i Jerusalem: 'Gå ut på bergen och **hämta löv av olivträd, planterade eller vilda**, och löv av myrten, palmer och andra lummiga träd, och gör lövhyddor, så som det är skrivet.'

Då begav sig folket ut och hämtade sådant och gjorde hyddor på tak och på gårdar, var och en åt sin, likaså på gårdarna till Guds hus och på den öppna platsen vid Vattenporten och på den öppna platsen vid Efraimsporten. Hela församlingen, alla de som hade kommit tillbaka från fångenskapen, gjorde lövhyddor och bodde i dessa. Ty från Josuas, Nuns sons, dagar ända till denna dag hade Israels barn inte gjort så. Och glädjen var mycket stor. Esra läste ur Guds lagbok varje dag, från första dagen till den sista. De firade högtid i **sju dagar**, och på **den åttonde dagen** hölls en högtidsförsamling på föreskrivet sätt."

Ja, detta är ju tolkningar som du förstår, men det är många saker här som liksom vittnar samstämt – tycker jag. Därför kan det vara värt att begrunda detta.

Summering

Det finns alltså en nödvändig ökenvandring för oss om vi skall bli det Gud vill med oss. Det är även så som vi under denna vandring blir redo att träda in i löfteslandet. Ökenvandring innebär helgelse, och den följer vetekornets lag. Och den här lagen gäller varje dag under vår vandring här på jorden. Så här är ett sista bibelord om ökenvandringen fast i en annan tappning:

Luk 9:23: "Om någon vill följa mig [Jesus], skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig."

Slut på pass 4

Hoppa vidare till Pass 5 via länken nedan:

[Till Pass 5 →](#)

[← Till Pass 3](#)

[← Till omslagssidan](#)

/Lennart

Läs vidare/djupare:

- [Om Jesu återkomst och den yttersta tiden](#)